

tokollen foresalderde Sager ikke kunne stee paa Grund af, at de vilde mebtage for megen Tid. Det forekommer mig derfor i høi Grad tvivlsomt, hvorvidt een Mand vil være istand til, foruden disse Sager, at behandle alle de andre Sager, som ville komme under ham, naar hans Virksomhed skulde udstrækkes til alle de offentlige Politisager, som ere nævnte i § 2. Jeg mener derfor, at man bør tage under Overveielse, hvorvidt de der antydede Midler ere tilstrækkelige, eller om det overhovedet er nødvendigt at henvise til denne Embedsmands Virksomhed alle de Sager, der i § 2 ere nævnte. Med Hensyn til § 4 savner jeg en Udtalelse om, hvorvidt den Tiltalte er berettiget til at have en Defensor med; det kunde imidlertid synes at fremgaae af, at det er bestemt, at Alle og Enhver kunne være tilstede; men det er ikke udtrykkeligt omtalt, og dersom Bestemmelsen i § 5 skulde blive staaende, maa jeg ansee dette for at være af allerførste Vigtighed. Jeg haaber imidlertid ikke, at Bestemmelsen i § 5 skal blive staaende uforandret saaledes, som den er affattet, og det var nogle Utringer angaaende dette Punkt, som igaar faldt fra den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Wille), der nærmest foranledigede mig til at tage Ordet. Han tog nemlig denne Bestemmelse i § 5 i Forsvar og henviste til, at man andre Steder og navnlig i England, „der fremfor noget andet Land søger at værne om den personlige Frihed og den personlige Ret“, ikke havde nogen Betænkelighed ved at overgive Afgjørelsen endog saa af Sager angaaende større Straffe til en enkelt Mand. Men jeg maa imod dette gjøre opmærksom paa, at vi idetmindste for det Første ikke kunne gjøre Regning paa at have Dommere som de engelske, der i en lang Praxis have udviklet sig i en Retning, vi nu først skulle til at begynde paa; dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at den offentlige Mening vist ei heller hos os kan udøve den Indflydelse, som den udøver i England; men selv om dette ikke var Tilfældet, er der en anden Betragtning, der stiller sig for mig som afgjørende, hvorfor man ikke bør gaae saa vidt som i § 5 bestemt, og det er den, at en saadan Magt, nedlagt i en enkelt Mands Haand — en Magt til, efter en summarisk Behandlings-

maade, hvor der kun er kort Tid til at under- søge og kort Tid til at overveie og be- dømmes Sagen, at idømme Straffe af 4 Dages Fængsel paa Band og Brød og 14 Dages simpelt Fængsel — at en saadan Magt, siger jeg, nedlagt i en enkelt Mands Haand, vilde være i høieste Grad stridende imod vor Retsbevidsthed. En saadan Domstol — hvad enten man nu vil kalde den Fredsdommerret eller benævne den ved et andet Navn — vilde virke strækkende paa Befolkningen, og det Alleruheldeste, der kunde stee, vilde dog være, dersom den nye Institution, hvorved man tilsigter at fjerne den Utilfredshed og den Uvil- lie, som findes Steb med Hensyn til den nu- værende Afgjørelsesmaade af Sagerne, skulde mødes af denne Uvillie i forstærket Grad. Jeg troer derfor, det vilde være høist fordærveligt, om man nu vilde følge Lovudkastets Bestemmelse. Den Tid kan komme og vil forhaabentlig komme, hvor man her ligesom i England ikke vil have nogen Frygt for at overgive Sager af denne Beskaffenhed til den enkelte Dommer efter et summarisk Forhør; men for Diebliffet troer jeg, at det vil være uundgaaelig nødven- digt, at man paa en eller anden Maade be- grænses Bestemmelsen i denne Paragraph, en- ten derved, at man nedsetter den Straf, den enkelte Dommer er berettiget til at ikjende, eller derved, at man indrømmer en større Ud- strækning af Appelretten, — jeg troer; jeg har glemt at nævne det, der er Hovedsagen i denne Bestemmelse, nemlig at en saadan Dom ikke kan appelleres, — at man altsaa indrømmer Appel for enhver Straf, der bliver idømt, som gaaer over en vis mindre Grænsse, som f. Ex. Bøder o. s. v., eller maa stee ogsaa derved, at man gjorde det afhængigt af Vedkommendes Samtykke, før Dommen blev affagt, om han vilde underkaste sig den enkelte Dommers Af- gjørelse eller have Sagen henviist til den samlede Ret. De øvrige Bemærkninger, som jeg kunde have at gjøre, ere ikke af saa stor Be- tydning, at jeg skal opholde mig derved.

S. Sæge: Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Wille), som igaar aabnede Forhandlingerne, bemærkede i sit in- teressante Foredrag, at vi egentlig her havde